

DONARÁ

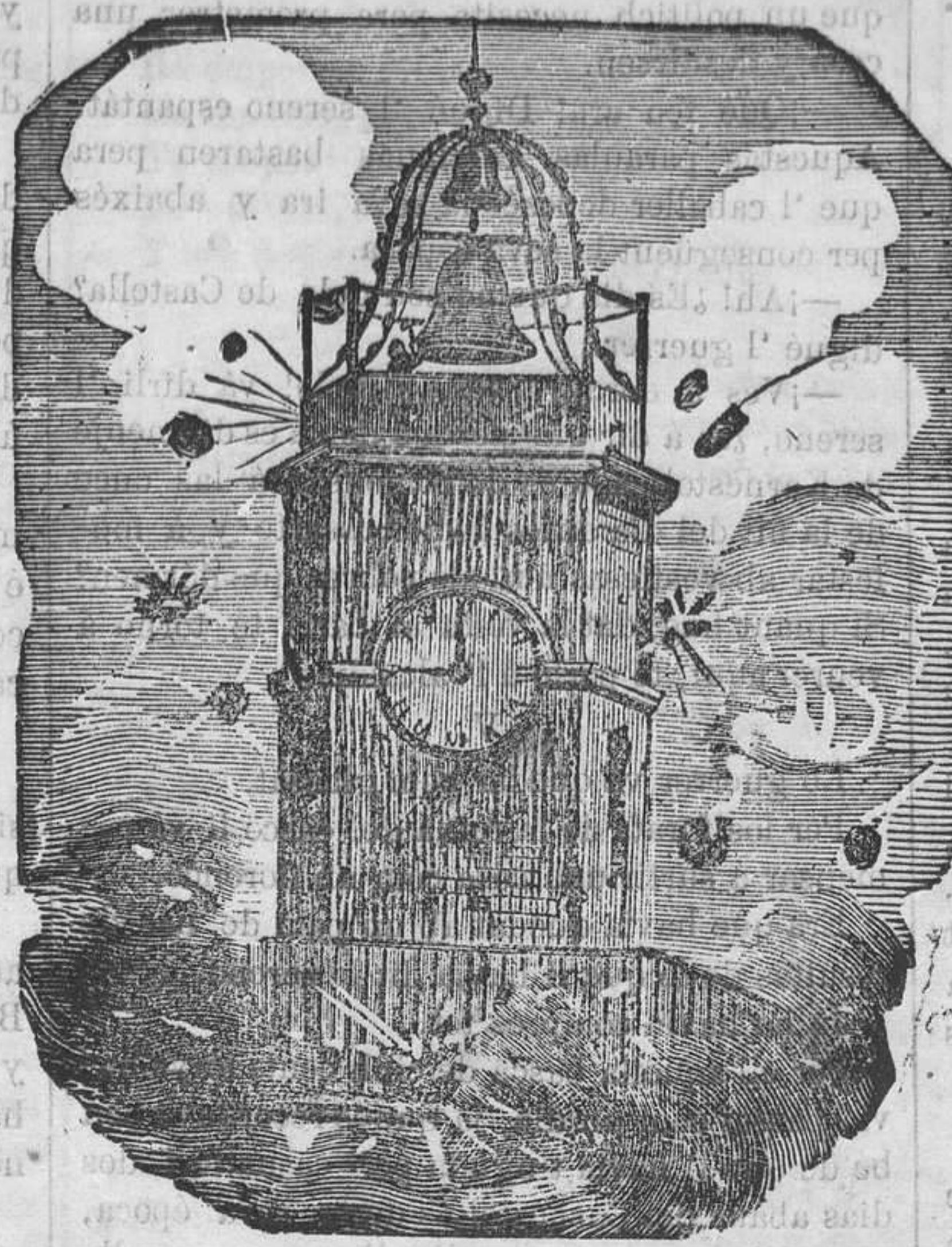
UNA

BATALLADA

SEMMANA.

SI SE N' VENEN MOLTAS

tocará á somament.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

Penes y traballs dels nous monjos de Montalegre.

—Quina vida si duraba!

SE VEN

2 QUARTOS

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

Nº 130

LO CAVALLER N' OCH D' OLESA.

I.

Vá passar entre Totsants y Manresa.

Ab motiu de tenir que edifcar una casa, se vá remouer la terra que havia sigut d' un fosser y s' vá deixar quasi destapada una tumba.

Era de nit, vá surtir la lluna, y un de sos raitx penetrà per una escletxa al interior de la tomba, quant comensá á sentirse com un remenantment á dintre d' ella.

Primer s' hauria pensat qualsevol que era alguna rata que per dins hi corria; mes ben aviát hauria comprés que s' equivocaba, si, després del primer soroll, hagués esperat un rato observant prop de la tomba descoberta.

La llansana comensá á móurers; lo moviment, que al comensar era de dreta á esquerra, vá comensar á ser cap enllaire, y, gradualment, vá aná aixecantse la pedra, fins que, cayent tota á la altra banda, deixá véurer, dreta, la figura rovellada d' un guerrer, armat de totes armas.

II.

No heu vist esglany com lo d' aquell home en lo moment en que, surtint de la tomba, vegé lo terreno que l' voltava il-luminat per la lluna.

Era abans de la revolució de Setembre, en los fonaments comensats d' una d' aquellas cases que en Salamanca té en l' *Ensanche*, y per casualitat en la nit de la vigilia del diumenje de Carnestoltes.

Era un cavaller del any 1430.

Vá tenir una basca; los metjes d' aquella epoca eran tant tontos com los de ara, lo ván creurer mort, y com á tal, ván enterrarlo.

La basca li havia durat uns quatre cents trenta anys, la tomba per casualitat havia sigut hermeticament tapada, y veus aqui que, no consumintse, havia tornat en si de la basca lo cavaller del sigele XIII. guapo y sencer com si tal cosa.

Tant solsament la armadura estava un xich rovellada; mes encara no del tot y al donarhi lo raitg de la lluna, lo cap del guerrer lluhia com un pom de barana d' escala, fregat ab terra y llimona.

III.

Després de haver surtit dret fora de la tomba, doná una mirada al entorn d' ell.

Ja havém dit que la lluna il-luminava la terra, y ben sabut es que, quant ho fá abtota claritat, sa llum aclareix tant com la del president del dia. (No volém dir rey, de cap manera.)

Justament lo guerrer tingué la basca quant Catalunya estava en guerra contra Castella, y son primer assombro, al aixir de la tomba, fou sentir lo sereno de Gracia que cantava l' hora ab llengua d' aquella terra.

Res mes natural que lo que vá suchcehir allavoras.

Veu aquell home ab aquella caputxa, ab aquell fanal; sent que diu: -Las once han dado, se pensa que es un espia del exèrcit castellà que vé á explorar lo terreno dels nostres, y desenvainant la espasa y calantse la visera, se 'n vá cap á n' al sereno ab tota la arrogancia que caracterisaba á un guerrer del sigele XIII.

IV.

-¿Que voléu, vos? diu aixis que arriba al devant del sereno que tornava á cantar l' hora.

-Laaas once, han dadaoo serenooo!

Sentir lo cant castellà y aixecar lo guerrer la espasa pera descarregarla damunt del cap

del infelis sereno, fou fet en menos temps del que un politich necesita pera prometre una cosa y desdirsen.

-¡Qué feu ara! Digué 'l sereno espantat. Aquestas paraulas catalanas bastaren pera que 'l caballer deposés la seva ira y abaixés per consegüent la seva espasa.

-¡Ah! ¿Es dir que no sóu dels de Castella? digué 'l guerrer.

-¡Vés á dormir, vés, ximple! vá dirli 'l sereno, les á dir que perque demá es diumenje de Carnestoltes ja es de comensar á las once de la nit del dia antes á disfressarte y á molestar ab vestiesas á n' als pobres que dòrmen? Si quant hagi dat la volta al barri té torno á veurer aquí, te porto á l' alcaldia.

V.

Lo guerrer vá quedar com glassat.

Per los furats de la reixa del casco li vá comensar á surtir una cosa com un florongo,

Era que havia quedat ab un pam de nas de resultas de lo que li havia dit lo sereno.

Ja ho havia comprés tot.

Per ell aquella basca de cinc cents anys havia passat com un dia, ja que 's recordava ben bé de que l' havia tinguda per casualitat dos dias abans del Carnestoltes de la seva època, y aquell sereno ab aquella llansa y aquella veuarrà, no era més que un dels principals guerriers catalans que deya á n' al seu exèrcit que es tessin apunt pe 'l combat, y, segons lo qu' havia sentit, lo combat havia de ser á las onze y ell estava sereno.

-¡També ho estich jo! Crida 'l guerrer, y, lligantse una lloriga que se li desfeyà, se 'n' aná cap al últim surtidor, fent si bé en menos escala, un soroll paregut al que fa 'l carro de banys, per lo molt ferro que duya.

VI.

Lo que á n' ell lo tenia mes sorpres era 'l no coneixer res de lo que veia.

-¡Com diantre, digué, han plantat aquets arbres y han fet aquets surtidors en un sol dia!

-¡Alto! Li digueren al ser allí los guardas del consum, que, com sabeu hi estaban establets en una barraca.

-¡Com alto!

-¡Porteu res de pago?

Y mentres li deya aixó un burot, ab un accent que beu clarament indicava que era castellà 'l que feu tal pregunta, un altre l' escorcollava.

¡Figuréus quant lo guerrer català se veu escorcollat per quatre que ell creya soldats de Castella!

Treu la espasa y flis flas cop á l' un y cop á l' altre; mes com la espasa era rovellada del temps que havia estat enterrat, se li trencà y queda ab lo pom en la mà.

-¡Ah! ¿Conque ezas tenemos, diu lo cabo de burots, ¿con que porque vá disfrazao de guerriero haz de repartir zablazos? ¡Toma! Y dantli quatre clatelladas y prenentli la espasa, li van dar una empenta que, si no arriba á aguantarse ab un fanal del gas, cau de nassos per terra.

VII.

Vá donar quatre passos cap á Barcelona y parantse se vá anar refent de sa sorpresa.

-Ja ho entench, digué, aixó es una avansada dels soldats de D. Pere 'l cruel de Castella, que m' han fet presoner y després de prenderm' la espasa me deixan anar perque vaig á contarho al rey d' Aragó. ¡No esperava jo tanta magnanimitat dels de Castellà.

Dit aixó, aná seguint passeig de Gracia avall y no havia caminat encara una trentena

de passos, quant passa pe 'l seu costat un senyor que per nosaltres no hauria tingut res de particular: portava paltó, tapabocas y barret de copa alta.

-¡Heu vist cosa mes estranya qu' aquesta, digué pera si 'l cavaller, aixó es un moro sino que en compte de portar lo turbant al cap lo dí al coll (parlava pe 'l tapabocas) y al cap hi porta un tros d' aquestas armas de foch que 'n diuen canons, y ab las quals vá guanyar la última batalla lo rey de Castella.

Y sorpres de lo que veia se quedá mirant al moro que anava cap á Gracia xiulant la donna é Movile, y que no era altre y un dependent de comers que, havent plegat, se 'n tornava á casa.

VIII.

Quant mes anava lo brau guerrer tornant en si de sas sorpresas, mes confus estava de lo que veia, al entorn de sa persona.

No hi ha mes que figurarse cinc cents anys enrera com estaria Barcelona, comparat Barcelona de l' any 1400 ab la de l' any 1870, y així 's podrà tenir una idea exacte de quin havia de ser l' asombro del guerrer que de nou la veia.

Lo passeig de Gracia, que allavors no existia.

Los fanals de gas que feyan una claror tant blanca, y que ell no comprenia, com, tenint un blé tant llarch, se cremava tant solsament de la punta.

Las cases novas del *Ensanche*, que ell prenia per palaus magnifichs, aquells soldats de Castella que havia trovat, aquell moro que havia vist, tot l' omplia de confusió y, lo que mes lo sorprenia, era que tothom anés disfressat perque era vigilia de Carnestoltes, y que'l rey de Castella, que era tant sever, ho permetés als seus soldats, com veia.

Mes com lo que mes l' estranyava era que hagués bastat una nit pera transformar los encontorns de la ciutat, y fer aquells edificis, comensá á duptar de si alló fora Barcelona, y si 's trovaria en una ciutat per ell nova, sense pensarsho.

(Se continuará.)

BATALLADAS.

Havém sapigut de bona tinta que tots los que súrten de París en bomba tenen l' encàrrec de véurer si trovan á Mr. Arban.

Un, que ha sigut capitá manaya, ha fet la atinada observació de que, lo mateix en tots los cóleras que ara ab la febra amarilla, totes las defuncions són á n' al casco de la ciutat; ab eix motiu recomana que algun barri 's diugués corassa ó sandalias per anarhi á viurer y lluirse aixís de las pestes ab tota seguritat.

Aquesta setmana tots los diaris de Barcelona han anunciat, desmentintla després, la mort de nostre apreciable amich D. Agustí Urgellés de Tovar.

¿No 'ls sembla que ha de ser un efecte estrany lo de llegir un mateix que ja es mort?

A mi semblaria que 'l Pare etern està suscrit á n' en Brussi y que jo 'l llevo en la Gloria.

Los periódichs de Valencia varen portar per tres vegades seguidas, y desmentintlo altras tantas, la mort d' un metje molt famós en aquelles terras.

Quant per quarta vegada varen tornar á anunciarho se 'n van informar bé y allavoras ván dir:—Por fin ha muerto verdaderamente D. Fulano, que... etc. etc. etc.

Se conte que hi havia un pare y una mare que estaban queixosos de que l'jove que 'ls hi festejava la filla, no decidís may lo dia en que debia casarse.

—¡Mira que es estrany, deya l'pare, dos anys que aquest diable de festeig dura y encara no li ha acudit dir: Tal dia anirém á la curia.

—¡Oh! Y lo mes estrany, digué la mare, es que la estima tant que quant no pot parlarli sempre passa pe l'carrer per ferli *telegrafos*.

—¡Ca ha de fer *telegrafos*! contestá l'pare, un home que vá tant apoch apoch, si acas fá res han de ser galeras.

—Lo mariscal Bazaine s'ha entregat ab cent cincuenta mil homes armas y municions.

Hi ha qui assegura que al n' als pactes de capitulació hi havia que se havia de donar una surra á n' al mariscal ab las calzas á baix; pero diuhen que un Bismarch li ha perdonada per que li ha fét llàstima.

—¿No reparan, fa uns quants dias, en Brusi y l'*Telegrafo* com se las pican?

—Es que l' un vol que hi hagi mòlta Peste y l' altra vol que n' hi hagi poca.

—A mi 'm sembla que l' Brusi té rahó.

—A mi l'*Telegrafo*.

A mi ni l' un ni l' altre, perque, ni n' hi ha tanta com suposo l'*Telegrafo*, ni tant poca com suposa en Brusi.

Sembla que 's tracta de fer evacuar enterament los carrers de la Allada y lo Bermell.

Algun dels senyors de la junta de Sanitat diu que li sembla que si no queda ni un' ànima á n' al barri, ja no se hi morirà ningú més de la epidèmia.

SIMILS.

—En que se sembla una novel·la al exèrcit francès imperialista?

—En que 's vá donant á *entregas*.

—En que se sembla en Gambetta á un rey de gent que crequin que 'ls farà ditxosos.

—En que, 'sent borni, es rey de cegos.

—Y l' home á un puro?

—En que 's torna cendra.

—Y una faixa de cuina á la Febre?

—En que 's groga.

—Y unas estisoras dolentes á un murmurador?

—En que mossegan.

PIGRAMA.

Pregunti á un jove finet
que ne seguia la usansa
del que fan els fills de franga,
tant el noy com l' home fet,
igual qu' aqui un xavalet,
del pare dirne, papá,
—o voste si 's volgués casá
quina dona esculliria?
y ell respngué: Triaria
la mes bona per mamá.

REPICHES.

Lo ferro-carril de Sarriá ab tot y que sembla

de ninos no ha deixat de fer res que no hagin fét los mes grossos.
Ha empobrit als accionistas.
Ha desencarrilit.
Té un pont.
Té un tunel.
Y ara fins porta tropas á can Gomis.

Lo primer actor cómich del Teatro catalá D. Lleó Fontova se trova en Torelló fent la delicia dels forasters que allí viulen ab la petita companyia que dirigeix durant aquestas circumstancies.

Bé pot aprofitar aquesta ocasió l' aplaudit actor pera estudiar los tipos catalans de que tant abunda aquella terra.

També sabem que tots los altres actors del teatro catalá, encara que disseminats recullen llaurer.

A veure si així trovan algun gust en l'estofat que 'ls ha donat la Febre.

Diuhen que Napoleon III. ab motiu de no probarli prou los aires de la terra ahont está presoner ara, sera transportat á un altre puesto:

Mentre los seus generals de desesperació s'suicidan, ell, no sols no 's vol tréurer la vida, si no que se la vol arreglar si la té espallada.

—No heu reparat que densá que l'Sant Pare es fora de Roma estem gràssos aixis mateix, y dinem á l' hora, y ni sisquera habem hagut de deixar d' anar á missa?

—Donchs lo mateix suchcehiria, si, com á n' al sant Pare, traguessen á tots los reys que avuy governan.

—Un dia vaig posar un test al balcó, hi vaig plantar una avellana, vaig regarlo y ¿que dirias que vá surtirnihi?

—Un avellaner.

—No.

—¿Donchs qué?

—Un municipal que 'm vá fer pagar la multa.

—Hola! ¿Ahont vá D. Benet?
—A dormir á fora.

—Si? Donchs jo ara vinch per dormir á dins.

—Y no té por de la febre?

—Com que en Calvet vá dir que era un mosquit y jo dormo ab mosquitera, ja nom' espanta.

Per bandos, en Solé y Matas
Per dinars, 'ls progresistas
Per inutil, en Serrano
Y per sitis, en Gaminde.

Sabem que uns quants aficionats representan ab molt èxit en lo teatro d' Hostalrich las obres que mes èxit han tingut en lo teatro catalá, fins al dia.

Y resultat que donga com á beneficis serà pe 'ls pobres.

Y es perque com á bons catalans, tenen cor y recordan aquell vers de la Passió que diu.

La caritat á n' al pobre
Encomano sobre tot,
Perque ella, per aná al cel,
Es la escala de Jacob.

REVISTA DE LA SEMANA.

Poso, anant de general,
La semmana arrenglerada,

Y començo la parada,
O revista, que es igual.
Sols per ara puch dir mal
Y si es cert que es una ditxa.
Un furat en una mitxa,
Com, per la miseria honrada,
Molts la duhen furadada,
Ja no tot serà desditxa.

Lo DILLUNS, per sos difunts,
La vella no fila, mes
Van fer festa 'ls sabatés
Esbarriats per distints punts.
Vint y tants entre tots junts
Van morirne de la Groga.
Manà l' diari que 's promoga
La caritat al moment,
Y té esperansas la gent
De que aixó pari quant plaga.

Lo DIMARS si té 'ls dits llarchs
La vella no fila, y deyan
Que per xo aquell dia creyan
Tenir disgustos amarchs.
Per miseria hi vá havé embarrats,
Per miserias, coses serias
Hem fet Paulas y Quiterias;
Y dia fou tant fatal,
Que, de tots, per bé ó per mal,
Varem véurer las miserias.
Lo DIMECRES no sé qu' hi ha
Que no vol filar la vella,
Y tampoch filan com ella
Los que debian filá
Vá morí algun capellá,
Un municipal ó dos,
Un canari, un gat, un gos;
Hi ha gué aplausos á Talia,
Y, fora d' aixó, aquell dia
Sigué l' dia mes ditxós.

Lo DIJOUS té los dits nous,
Y, com la vella no fila,
Se 'n varen morí una pila
Per Febre y falta de sous.
Los regidors no eran prous
Y un ne vá venir de fora.
Molts no varen diná á l' hora
Perque 's ván morir abans,
Y a n' l' carrer dels gegants,
Hi ha una nana que ho plora.

Lo DIVENDRES te 'ls dits tendres
Y no vá filar la vella,
Y no ván filar com ella
Los que van morí 'l divendres.
Hi vá haver un que vá vendres
La camisa per fugir;
Un altre que vá morir,
Segons diuhen, de morenas;
Molts que varen passar penas,
Y molts metjes sens dormir.

Lo DISSAPTE perque capta
No vá filar, y, á la cuenta,
Pe 'ls que captan, se pressenta
Com un gran dia 'l dissapte.
No 's trová ningú prou apte
Per ser alcalde d' un barri.
Y perque no s' encaparri
Ningú ab peste y lo demés,
Hi hagué balls en molts carrers
Tocant tangos d' en Biscarri.
Lo DIUMENGE filaria
Y no n' es dia, y pergo

LA CAMPANA DE GRACIA.

Vá venir la rendició
D' en Bazaine, lo mateix dia.
Molts van perdre la alegria,
Perdent pare oncle ó germá,
Se vá parlar de vacua
Tot lo carrer de la Allada
Y á Talia altra vegada,
Lo diumenge 's vá passá.

Pren ecsemples de lo dit
Poble trist de Barcelona
Y si 't queda alguna estona
Precura estar divertit.
Juga ajeps, com noy petit,
Y quant la pilota temis,
No 'ns hi vulgas ni 'ns embromis
Perque jo y lo general
Ho veyem molt menos mal,
Desde la Torre d' en Gomis.

LO SEGON CABO.

TOT COM CERVANTES.

SONET.

Vaig comensar á reparar un dia,
Al dirm'e tonto quatre ó cinch tunantes,
Que no seria cert, quant á Cervantes
Molt paregudas qualitats tenia.
Ell vá está á la presó; jo á l' alcaldia;
Ell vá está á Argamassilla; jo á Nantes;
Yo só un pobre pelát; ell ho fóu antes;
Y sens sopar com ell vaig quedar un dia.
Si ell era manco, jo, per conveniencia,
Sent esquerrá com só, só'l manco á casa.
Si ell vá estar á Lepanto, jo á Valencia
Me vaig sentir passá una bala rasa.
Y, en tot iguals, no hi ha mes diferencia
Sino que ell era un sabi y jo só un ase.

PERE ANTON.

LA PAPALLONA, LO LLUM, Y LO VIDRE.

FAULA.

Per la claror aprofitar del dia
Un pobre escribentet, que copiava,
Devant mateix del seu balcó escribia.
La nit li atrapava
Y allí, ab un llum encés, quatre ó cinch horas
Vetllava per guanyars' la subsistencia
Deixant los porticons, encar llavoras,
Sino ab descuit oberts, per indolencia.
Una nit donchs que, ab la candela encesa
Devant del vidre del balcó, escribia,
Vegé ab grata sorpresa
Que una papallona, que venia
De la part del carrer, lo vidre besa.
De desde fóra havia vist la flama,
Cap á la flama corregué amorosa,
Com tothom qui ama
Corre cap ab objecte que amant gosa,
Y, al véurer que 'l cristall la detenia,
Ab vans esforsos penetrarl' volia.
Condolit l' escribent ho contemplava
Y ab trista pena yega
Los cops que á n' al cristall volant donava,
Perque privada pe 'l cristall se creya
De gosar la mes dolsa y suau ventura
En la flama, allavors brillanta y pura.
Encara que, pobreta, no enrahonava,
Se veia bé que á n' al cristall malechia,
Y la crua fredor vituperava
Del objecte cruel, que s' oposava
A la ditxa sens fi que ella volia.
Ho veu l' escribentet, lo balcó obra,
Ella contenta á dins del quarto entra,
Se 'n vá á voltar lo llum, no veu la pobra

Los graus d' inmens ardor que 'l foch concentra,
Y besantlo per fi, hi cau morta á sobra: (tra,
Aixó, Fabi, vol dir que quant s' oposi
A ton ardent desitj algun objecte,
Pensa si es que la fortuna 'l posi
Perque no vagis á n' al mal tant recte.
Pénsau y veyas si llissó te 'n dóna
Ab lo vidre y lo llum, la papallona.

SERAFÍ PITARRA.

LA NATURA.

¡Bell n' es el contemplar tan ensisera
cuberta de flors gayas al entorn
la hermosa y la jolia Primavera,
cenyida d' esplendor!
¡Bell n' es sortir al cap, cuan no crivella
la xafagó que 'n la espesura bat,
y al bel mirar la relluhenta estrella
que 'ns don sos raigs!
¡Bell n' es sentir auells qu' jolis cantan
devall la salzareda cants d' amor,
y véurer en sas trovas com se exaltan,
fitant son vol!
¡Bell n' es mirar á l' aygua escumejanta
y bátrela sentir en lo rocám,
y véure á l' ona qu' impolenta espanta
sempr avansant!
¡Bell n' es mirar á la ona com avansa
ab lo impetu arrastrant tot lo qu' pot,
y veurer en la platxa com n' llansa
areua ab plechs d' ort!
¡Bell n' es aná ab los cans, per dalt la Serra
á la oliva cassant, ó bé un falsiot,
y cuan se está cansat, jéures en terra
guaytant lo mon!

Y en fi, qui vullga véure las bellezas
que tanca la natura en son jardí,
que hi vaiji cada cop que hiá febre groga,
que ho mostra tot bonich!

PAU ROSELLÀ.

26 Octubre 1870.

XARADA.

Ma primera es una lletra
Y una bestia y que se jo;
Y segida de segona
La tinch jo y la té tothom.
Molt me segona y primera
Dir á un home 'l nom del porch
Y 'l que no 's terça y segona
No es terça y quarta en lloch.
Mentres segona y tercera
Del esquilmat poble l' or,
Hi haurá aqui un Gonzales Bravo
Y a la Franga un Napoleon.
Puig per l' or no hi un sol home
Que no 's torni lo méu tot.

La solució, en lo próxim número.

Solució á la Xarada del número anterior.

No hi ha qui olvidar may puga,
Si hi pensa bé alguna estona,
Que al recto de Vallfogona
Defensá 'l de Pitalluga.
Un Pi dius que es ma primera,
Ja que dius que 'l bosch la dona,
Y primera y cuarta es molt mona
Si es una pi-ga seneera.
Primera y segona fan
Un mocador de Pi-ta

Y ja més no necessita
La noya, si es elegant,
Prima y tercera un Pillo són
Y els pillos són molt canallas;
Si 'n veus un fuges y callas,
Ja que ells són qui pert al món.
Perque una olor no s' escapi
Tapá una empolla manava,
Perque, esclar que si s' estrava,
Diré ab dos y primera: Ta-pi.

No hi ha qui encertar no puga
La xarada en poca estona,
Ja que 's sap que á Vallfogona
Defensá 'l de PI-TA-LLU-GA.

CRÓNICA RELIGIOSA.

Las quaranta horas serán á qualsevol puesto
desde las dotze del mitj dia fins sis horas mes
tar de las dotze del endemá.

Se esposa... á que l' embarquin qui diga
Viva la República!

Se reserva... lo plan que porta en Prim respecte á posar monarca.

INUNCIS.

Qualsevol que hagi trovat l' honra d' una señora, que s' ha perdut anant desde la batalla d' Alcolea fins á Madrid, que la porti al poble espanyol y se li darán las gracias y una gratificació.

MAPA COMICO POLITICO

DE EUROPA PARA 1870.
perfectamente delineado, siendo representados los países por figuras alegóricas que caracterizan los distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ira al ver la cara que le pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vacilando entre ponerse el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL, se impacienta, esperando la resolución de su vecina; FRANCIA, desapoleonizada rechaza la invasión de PRUSIA, que le tiene un té encima, otro molestando á Italia, aplasta con su peso al Austria eclipsa á toda Alemania, echa mano á Bélgica está á punto de oprimir entre ambas piernas á Suiza y brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el fletro del bersagliero su cabeza, que aun ayer ostentaba la tiara pontificia. CORCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo callejero se rien de si mismas preguntándose quien ya á ser su dueño. DINAMARCA cuyos pies se han hundido en el Holstein, espera con brio recobrar el movimiento que ha perdido. LA TURQUIA EUROPEA, se despierta con el peso de los que tiene encima, LA TURQUIA ASIATICA fuma y sueña perezosamente recostada. SUECIA da saltos de pantera. RUSIA es el coco que viene á llevase á los muchachos que no son buenos.

Forma este precioso mapa un gran pliego marquilla colorido y vénese al ínfimo precio de 2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.
con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa á la vista, podrán seguirse fácilmente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en Paris.

Forma un pliego marca lóleo regular colorido y vénese al ínfimo precio de UN real.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los actuales momentos los medios para combatir la enfermedad reinante; á este fin creyendo prestar un servicio á la humanidad, nos hemos proporcionado los desinfectantes que recomiendan la junta de Sanidad y los primeros profesores del arte medicinal, desinfectantes que podemos asegurar no ser sofisticados en manera alguna.

En la Rambla del Centro, núm. 20, librería de Lopez, se hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal, de peso 1 libra, á 1 real. Botellas del anti-pestilencial ácido fénico á 8, 16 y 20 reales.

La explicación de la manera de usarlos se encuentra en los mismos paquetes y botellas.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.-Ataulfo, 14.

J. Lopez, editor.